



22110073



DUTCH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Wednesday 11 May 2011 (morning)
Mercredi 11 mai 2011 (matin)
Miércoles 11 de mayo de 2011 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Schrijf een commentaar bij één van de volgende teksten:

1.

De ober was al twee keer langs geweest om de bestelling op te nemen, maar nog had de vrouw geen keuze gemaakt. Ze zat alleen aan een tafeltje en tuurde geconcentreerd naar de menukaart. Met haar rechter wijsvinger volgde ze nauwgezet de beschrijving van de gerechten, af en toe zachtjes voor zich uit mompelend. De rozenrode lippenstift liep in een van de
5 mondhoeken wat naar beneden uit; haar kapsel, zilvergrijze haren waarover een lichtlila gloed hing, was zó geordend dat het een pruik zou kunnen zijn. “Preskop van wild zwijn,” fluisterde ze. “Met friszure groenten. Of toch liever wilde hazenrugfilet en schorseneren.”

De vrouw stak, met haar vinger nog steeds op de kaart, zonder op te kijken haar linkerhand in de lucht en liet die pas weer zakken toen de ober aan haar tafeltje stond om haar
10 keuze te noteren. Hij pakte zijn notitieblokje uit de voorzak van zijn witte schort. “Het weekmenu voor u, mevrouw?” De vrouw schudde resoluut haar hoofd. “Nee, nee. Wild! Wild! We hebben iets te vieren vandaag.” Ze las de gerechten die ze wilde bestellen op met alle details die op de kaart vermeld stonden, terwijl ze tussendoor steeds even een korte stilte liet vallen als om de
15 belangrijkheid ervan te beklemtonen. “... gepresenteerd met... *sauce royale*..., schorseneren..., spruitjes met... spek en... meloenutjes... En alles voor twee personen,” voegde zij de ober ten slotte toe. “Vanzelfsprekend, mevrouw. Wilt u er misschien iets bij drinken?” “Natuurlijk! Rode wijn.”

Nadat de ober een extra bestek op de plaats tegenover haar had gelegd, opende zij haar zachtleren handtas en haalde een telefoon tevoorschijn. Ze hield hem tegen haar oor en zei zacht:
20 “Kom je zo? Het eten is bijna klaar. Ik heb een verrassing.” Behoedzaam leunde zij achterover en een glimlach verscheen op haar gezicht. Met een paar handbewegingen verwijderde ze een onzichtbaar pluisje van haar witte satijnen blouse. Zij keek om zich heen; het restaurant was behoorlijk vol en lawaaiig, maar zij scheen zich dit nauwelijks bewust te zijn.

De ober bracht twee glazen wijn en vroeg of het gerecht opgediend kon worden of dat
25 ze nog even wilde wachten. “U kunt opdienen, hij komt er zo aan,” zei ze. Hij keerde bij haar terug met twee borden die hij met een servet vasthield en in een vloeiende, elegante beweging op tafel zette. “Voorzichtig, mevrouw, de borden zijn nog heet.” Hij bleef naast haar staan en begon zijn schort los te knopen. Rustig vouwde hij die op, legde hem over de leuning van de
30 stoel en nam tegenover de vrouw plaats, met de ellebogen op tafel en de handen onder zijn kin. Ze keek hem aan en begon plotseling te stralen. “Ik wist wel dat je zou komen,” zei ze en vervolgde op fluisterende toon alsof het een samenzwering betrof, “wat heb je gezegd? Je hebt vast een goede smoes verzonnen, want als ze wist waar je heen ging, zou ze je nooit hebben laten gaan. Ach, je bent altijd al goed geweest in uitvluchten, dat weet ik natuurlijk als geen ander! Ze moet
35 niet denken dat zij de eerste was, en vermoedelijk ook niet de laatste. Het wildseizoen duurt het hele jaar, dat zeg je toch altijd?” Ze zweeg even en zei toen monter: “Maar ik ben je verjaardag niet vergeten! Nog nooit! Ik heb haas gemaakt, daar hou je toch zo van? Al heb je hem dan dit keer niet zelf geschoten.” “Laat het u smaken,” zei de man tegenover haar. De vrouw sneed een klein stukje van haar vlees en stak het in haar mond. “Ze hebben me zo’n moderne telefoon
40 gegeven, zodat ik kan bellen als ik verdwaald ben, maar ik weet niet hoe die werkt! Ze proberen me gek te maken. Weet je wat ze verteld hebben? Dat je dood was en dat je al lang begraven was, zodat ik er niet heen kon. Dat vind ik zo erg. Zo gemeen. Maar daar trap ik niet in.”

“Eet u nog wat,” zei de man. De vrouw deed wat schorseneren op haar vork en bracht die naar haar mond, maar halverwege stopte ze die beweging en liet de vork langzaam zakken. “Ik vind het zo verschrikkelijk dat ik er niet was. En al die anderen natuurlijk wel... Maar ik wist het niet, 45 echt niet...” Haar stem stokte. “Heb je me gemist?” Ze staarde een poosje naar de man tegenover haar en zei toen, bijna toonloos: “Eigenlijk ben je een enorme klootzak. Dat heb ik stilletjes altijd al geweten.” Ze boog zich over haar eten en nam met trage bewegingen nog een paar happen, voordat ze haar bestek op haar bord legde.

De man, die zonder van het eten te proeven aan tafel had gezeten, stond op en knoopte de witte schort weer om. “Was alles naar wens, mevrouw?” Ze knikte afwezig zonder op te kijken. 50 Hij begon af te ruimen; de wijn stond onaangeroerd, haar glas liet hij staan. De vrouw omklemde de steel van het wijnglas en bleef er uitdrukkingloos naar kijken. “Uw taxi staat voor, mevrouw. Zal ik alles maar op de rekening zetten?” De ober stond weer naast haar. Ze keek hem boos aan. “Waar bleef je nou? Alles is koud geworden.” Hij ondersteunde haar voorzichtig bij het opstaan, 55 hielp haar in haar jas, pakte haar handtas van de stoel en begeleidde haar stapje voor stapje naar buiten.

“U bent erg vriendelijk,” sprak ze tegen hem en liet zich op de achterbank van de auto zakken. “Tot volgende week, mevrouw,” zei hij, terwijl hij haar tas zachtjes op haar schoot legde.

R. Haverkamp, *Wildseizoen* (2008)

2.

Voor wie dit leest

Gedrukte letters laat ik U hier kijken,
maar met mijn warme mond kan ik niet spreken,
mijn hete hand uit dit papier niet steken;
wat kan ik doen? Ik kan U niet bereiken.

5 O, als ik troosten kon, dan kon ik wenen.
Kom, leg Uw hand op dit papier, mijn huid;
verzacht het vreemde door de druk verstenen
van het geschreven woord, of spreek het uit.

10 Menige verzen heb ik al geschreven,
ben menigeen een vreemdeling gebleven
en wie ik griede weet ik niets te geven;
liefde is het enige.

15 Liefde is het meestal ook geweest
die mij het potlood in de hand bewoog
tot ik mij slapende voorover boog
over de woorden die Gij wakker leest.

20 Ik zou wel onder deze bladzij willen zijn
en door de letters heen van dit gedicht
kijken in Uw lezende gezicht
en hunkeren naar het smelten van Uw pijn.

Doe deze woorden niet vergeefs ontwaken,
zij kunnen zich hun naaktheid niet vergeven;
en laat Uw blik hun innigste niet raken
tenzij Gij door liefde zijt gedreven.

25 Lees dit dan als een lang verwachte brief,
en wees gerust, en vrees niet de gedachte
dat U door deze woorden werd gekust:
ik heb je zo lief.

Leo Vroman, *262 Gedichten* (1974)